

bleve anførte af ham, ikke tiltræde disse Forslag. — Jeg skal herefter kun tillade mig nogle Ytringer med Hensyn til Udvalgets Forslag under Nr. 3 og 4. Jeg kan ligesaa lidt som den ærede foregaaende Taler gaae ind paa disse Bestemmelser. Jeg finder, at det vilde være langt at foretrække, om det blev ved Lovforslagets Bestemmelse. Med Hensyn til Politivedtægten for Kjøbenhavn har man aldeles ikke haft nogen Betænkelighed ved kun at tillægge Communalbestyrelsen en raadgivende Stemme. Der har ikke været Tale om i Loven af 11te Februar 1863 at tillægge den kjøbenhavnske Communalbestyrelse noget Veto med Hensyn til Bestemmelserne i Politivedtægten for Kjøbenhavn, og det forekommer mig egentlig ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at tillægge Communalbestyrelserne udenfor Kjøbenhavn en større Indflydelse end den, der saaledes er tillagt den kjøbenhavnske; men jeg tror, at det ærede Udvalg noget har forseet sig paa Loven om Sundhedsvedtægterne af 1868. Denne Lov har bestandig spillet frem i Udvalgets Argumentation, den har villet tillægge Communalbestyrelsen den samme Indflydelse paa Politivedtægten, som Loven har tillagt den med Hensyn til Sundhedsvedtægterne. Men for ikke at tale om den væsentlige Forskjel, der er i Bessaffenheden af de Forhold, der omhandles i Sundhedsvedtægterne og i Politivedtægterne, er det vistnok ogsaa overseet af det ærede Udvalg, at Bestemmelserne i Sundhedsvedtægtsloven ere af et ganske andet Indhold end det, som man vil stille op her, thi Loven om Sundhedsvedtægterne giver ikke Communalbestyrelsen Ret til Veto med Hensyn til de enkelte Bestemmelser i en Sundhedsvedtægt, som det er befalet at skulle udkomme, men den giver den en Myndighed til at kunne modsætte sig, at der overhovedet udkommer nogen Sundhedsvedtægt for Kommunen. Men her er Situationen en ganske anden, thi som det allerede tidligere er blevet fremhævet, indeholder Lovudkastets § 1 udtrykkelig den Regel, at der af Justitsministeren skal tilveiebringes en Politivedtægt, og vil man altsaa tillægge Communalbestyrelsen Veto med Hensyn til hver enkelt Bestemmelse deri, vil

man saare let stille Justitsministeren en umulig Opgave. Allerede Forslaget under Nr. 4 forekommer mig ligesom det ærede Medlem fra Rudkjøbing (Sager) at være, om jeg maa bruge det Udtryk, lidt søgt. Det forekommer mig uantageligt, at Justitsministeren skulde være besat af en saa utømmelig Lyft til at ville paatvinge den enkelte Commune Bestemmelser om Prostitutionen, som vilde være skadelige for Borgernes Moralitet, men forsaavidt man imidlertid indskrænker sig til dette Forslag, faaer det at gaae; der kan saa dog tilveiebringes Politivedtægter om de andre Forhold under a. og b.; men vedtager man tillige Forslaget under Nr. 3, frygter jeg for, at man vil gjøre det saa godt som umuligt for Justitsministeren at tilveiebringe en Politivedtægt; thi det er ingenlunde givet, at det vil være muligt at udfille de enkelte Bestemmelser af de under a og b omhandlede Forhold, som Communalbestyrelserne erklære sig imod, fra de øvrige Bestemmelser eller udsøndre disse Foranstaltninger fra de andre. Det kan meget vel være, at de staae i en saadan indre Sammenhæng med de andre, at man maa tage dem med, hvis man overhovedet vil give en Politivedtægt om de under a. og b. omhandlede Forhold. Og hvad vil Følgen blive? Den, at Justitsministeren, der skal tilveiebringe Politivedtægterne, bliver nødt til at lade Udgifterne til de Foranstaltninger, som Communalbestyrelsen modsætter sig, afholdes af Politikassen, forsaavidt den strækker til, hvad der i de fleste Tilfælde ikke vil være Tilfældet, og hvad vil det sige? Det vil sige, at man under Nr. 3 giver Communalbestyrelserne en overordentlig stærk Fristelse til at vælte bort fra Kommunernes Kasser Udgifter til Foranstaltninger, som i sig selv fornøftigvis bør afholdes af Kommunekasserne, og som i sig selv ere hensigtsvarende, og forsøge at skaffe sig Foranstaltninger, som ere nødvendige og hensigtsmæssige for Kommunerne, uden Udgifter for dem, men for Politikassernes Regning. Det er Noget, jeg ikke kan ansee for heldigt. Den ærede foregaaende Taler meente, at det vilde have meget lidt praktisk Betydning, fordi man ikke kan antage, at Communalbestyrelserne ville modsætte sig fornøftige Foranstaltninger, og Justitsmini-